

Oláh András
[ELLENED SZÓLTAM]

ellened szóltam
perlekedésre kényszerítettelek
megfelelni igyekeztünk
vagy kibicelni éppen
szelídebben mint az
otthontalanok
lemoshatatlan vádak nyomán
féltekeny pletyka
vette kezdetét
ráment a nyár
pedig csak a szavakat
kutattuk
s azt hogy mi ölte
meg a fényeket
vakon játszanak a felhők
nem történt semmi
csak összement picit
a könnytelen tavaszi alkonyat

ELFÉRNÉNK

mióta saját Bermuda-háromszögünkre
rábukkantam nem vagyunk sehol...
eltűntek a tájékozási pontok elfogytak
a képmutató életjelek összezsugorodtunk
felszívódtunk felemésztődtünk egymás
bugyraiban... amit mondasz már nem lehet
lefordítani nincs hozzád szótár nincs ölelés
pedig még elférnék a kávéscsészédben

s talán a szívedben is – ahogy elfértél te is
a sátramban azon a Tisza-sírató éjszakán

SZÍNEKÉRT KÖNYÖRGÖTT

József színekért könyörgött
hogy iszapba süllyeszthesse
depressziót
hisz már hajléktalanok sem
húzódnak meg ebben a beteges
természetű parkban
oltalom után sikolt
a meggörnyedt fűz a kificamodott
lábú pad és minden zug
minden repedés
a szavak is megtagadják egymást
mintha csak könyörgésből
fakadna boldogság
tétován számolgatja
a tegnapok kiselejtezett árukészletét
az ellentmondásokat
silabizálja az elmosódott
címjegyzékét
hogy aztán vitorlát férceljen
és Mária után hajózzon
a szétporló időben